

saadant Valg, saa forekommer det mig rigtig nok, at jeg, uden at blive doctrinair, alene af Valgets Begreb og Væsen, som det har klaret sig i mange Tidens Erfaring, og derhos støttet til, hvad der er bitterligt om, hvad en Præst skal og bør være, maa sige: Nei, lad os for alle Ting være betænkte paa, at Valgretten ikke gives i en løs Stikkelse næsten, saaledes som det ellers vel kan gives. Nei, saa vilde vi være betænkte paa at efterkomme, hvad Forslagsstillerne have sat i Titlen: Om Menighedernes Deeltagelse i Valget — men som rigtignok ikke synes at passe paa Forslaget, forsaavidt som Loven selv handler om Menighedernes umiddelbare Beherskelse af Valget, — jeg fortalte mig, da jeg her atter nævnte „Menighederne“: medens Loven handler om Sognebeboernes umiddelbare Beherskelse af Valget. For vigtigt er dog tilvisse det her omhandlede Valg til, at vi skulle gaae hen og indlade os paa hvad der i disse Paragrapher lige fra først af er statueret og fulgt som Grundsætning; ligesom det ogsaa er udtalt af Forslagsstillerens ærede Ordfører, at hvad Fædrelandet angaaer, saa har man rigtignok fundet det passende, at først den 30-aarige Mand erklæres for moden til at være Vælger, men hvad derimod Valget af en Ords og Kirkeens Tjener, af en Sjælesørger for en Menighed angaaer, saa fandt man det passende at lade enhver myndig Mand vælge. Jeg veed forøvrigt ikke, om det skal forstaaes saaledes, som nylig af en æret Taler berørt, at ved „myndig“ er meent 18 Aars Alderen, eller om det skal forstaaes om fuldstændig myndig og 25 Aars Alderen. Men dette veed jeg, synes mig, at det i begge Tilfælde vilde være saare uheldigt, at det skulde kunne siges: i Fædrelandets Anliggender kan man ikke være Vælger uden med 30 Aars Alderen, men i Spørgsmaal om Sjælesørger for en Menighed, der kan man være Vælger langt tidligere. Og end uheldigere maatte det vel agtes, at efter § 1 enhver myndig Mand — jeg forstaaer nu, naar han har naaet 25 Aars Alderen — der boer i Sognet og som hører til Folkkirken, er Vælger: altsaa f. Ex. en Unconfirmeret, En, der albrig har været til Alters. Jeg skal nemlig tillade mig at gjøre opmærksom paa, at det

ikke blot er muligt, men at det ogsaa forekommer, at 25-aarige Personer ere unconfirmerede, medens man dog ikke kan nægte, at de høre til Folkkirken, ligesaa vel som den, der i sit 13de eller 14de Aar stunder til Confirmation. Naar det altsaa forekommer, hvad der factist forekommer, at Nogen enten paa Grund af Leifind eller under Ansægtelse af Secterer bliver ved til sit sybte 25de Aar og derover at være, hvad man kalder Catechumen; endnu ikke confirmeret og endnu ikke stædet til Alters — borgerlig myndig er han ligesuldt — skal han saa ogsaa — kan man virkelig vilde det — deeltage i Valget af Pastoratets Sjælesørger? — Og heller ikke vilde vi dog med Hensyn til et saadant Valg sige, at det skal foretages saaledes, at saasnart der er een Stemme over Halvdelen for Vedkommende, saa er han dermed valgt, hvorved — for ikke at betone Vigtigheden af Valget alene, men ogsaa at paavise en ny Vanskelighed — det strax vil komme frem, at hvem der vælges paa denne Maade, maatte ti Gange hellere være bestykket næsten paa en hvilken som helst anden Maade, thi han vilde da være bleven modtagen med nogen Tillid, men den, der seiver paa den Maade ved et Præstvalg, han har ret egentlig med det Samme splittet Sognet ad og medført en Nødvendighed af, at der maa kunne sig to Kredse deri; og en saadan Nødvendighed var det dog ikke, vi ved Reglerne for Valget vilde fremkalde. Altsaa: det er min Hovedindbending mod Loven, at den, saavidt jeg formaaer at skjønne, ikke svarer til sin Titel; fordi den istedetfor Menighedernes Deeltagelse i Valget af deres Præst stiller Sognebeboernes ubetingede Valgret af deres Præst, og det i den Grad ubetinget, at § 6 endog siger, at naar Ministeren finder, at der ikke er een af de tre Foreslaaede, der er stillet eller værbig til Embedet, saa skal Sagen gaae tilbage, hvoraf altsaa følger, at naar det behøvede en Forsamling at vælge to, som vare bitterlig og kjenkelig uskikkede, og en Eneste, som man ikke ligesom kunde erklære derfor, saa var dennes Valg dermed sat igjennem, og det som sagt maaskee med en eneste Overstemme. Det er altsaa min Hovedindbending imod Loven, at den, istedetfor Menighedernes